

Кожен цверг має вчитись на помилках, а не вислуховувати помилки інших!

Приказка

підземників

Стук молотків розносився по низьким коридорам цеху, два десятка цвергів кожну хвилину відбивали куски від майбутньої колонни. Величезний моноліт у десяток метрів, потрохи змінювався стаючи все тоншим. Звук барабану заставив всіх зупинитись, але вже скоро всі як один закричали:

- ОБІД!

Закріпивши молотки на своїх сумках вони направились до виходу.

- Єй Тавр швидше хоть сюди.

- Ану кидай цю каменюки і топай з нами до корчми.

Лиш самотній цверг лишився недалеко від моноліту.

- Залишіть його. Йому треба трохи посидіти тут... Тому швидко понесли мене до корчми! Треба випити кухоль хмельного!

Звуки зникли і лиш самотня тінь стояла посеред цеху. Молодик опершись спиною об стінку дістав із своєї сумки невелику флягу покрутив її у руках.

- Не зараз, дочекаюсь останніх зір і тоді можна. - Шептав собі Тавр.

Поставивши її назад він вийшов із цеху і направився в корчму. Світло ліхтарів заповнило всю вулицю, прикрившись рукою він поглянув вверх, де сотні ниток світла зшивали собою стелю рідної печери. Тавру завжди здавалось, що "небо" знаходиться набагато далі, хоча до нього тільки шість десятків метрів.

Пройшовши до корчми Тавр зразу закріпив свої наставників, що вже почали розпивати на вулиці.

- Нарешті наш учень дійшов сюди! В мене навіть третя борода не встигла вирости!

- УСУСУСУ! - засміявся наставник Дот, пошувши слова свого колеги Тот.

Дот і Тот два старших майстра, які завжди є центром всіх комедій, особливо коли спробують хмельного напою. Тот завжди носить у своїй бороді перо і олівець, аби швидко записати хто скільки винен йому. Зараз він записує скільки йому винен Тавр за кружку.

- Ах ти гуано кажана! запихни назад своє перо. Вже забув чому ми тут! - Промовив Дот, даючи тумаків по лисій голові свого друга. Зупинившись вибивати дурість, він продовжив водити рукою по металевим кільцям у своїй бороді.

- Не треба тут один одного бити, сьогодні я наливаю. І тому, пані несіть найкраще що у вас є!

- О це по-нашому, правда Тот.

- Правда Тод.

Обмінявшись сміхом вони почали заливати у себе кожен принесений келих... Слова наче робітники, виходили із шахт що називались устами. Кожна історія сказана за столом заставляла червоніти кожного навколо, або валятись біля бочки від сміху. Кожна історія була спільною для цих трьох цвергів.

- Тод пам'ятаєш гремліна?

- УСУСУ! Хіба таке забудеш. Так слухай мене, я ще ніколи так не веселився. - Зробивши серйозне обличчя він почав розповідь.

Низенький цверг по імені Тавр був направлений у наш цех, для ознайомлення з нашою роботою. А що з дитини візьмеш, бігав всюди, задавав питання, і намагався щось покрутити. Я дивлюся а він підбігає до дверцят і тягне ручку. А знизу відкривається люк і вилазить гремлін, мабуть ремонтував шестерні коли це дитя потягнуло ручку, ну ось він вилазить... Злий настільки що аж зелена шкіра почала чорніти, жовті ікла клацають у сторону малого, а очі чуть не червоні від злоби, а головне вухами так замотав, ніби то його руки.

А цей малий цверг ставить руку на голову гремліна, і засовує назад! Закриває люк, і зверху ставить камінці! Ох Великий Батьку, я аж почав кататись по землі, коли гремлін вчепившись у борідку цього цверга, намагався відгризти йому вуха!

Сміх заповнив весь простір навколо столика, навіть поодинокі гремліни сміялись над маленьким Тавром, який почав ставати схожим на поодинокі червоні ліхтарі.

- Ох гарну випивку цього сезону зробили з грибів.

- Чом би не зробити, коли стільки грибів через воду почали бродити. Я би так би сидів біля грибниці і вдихав цей п'яний аромат. - відповів Тот на питання Тавра.

- Не скоро тобі Тавр такого випити.

- Чому це? - Поцікавився один з цвергів, що приєднався до попою.

Скоро кулак прилетів йому у його кам'яний лоб.

- Слухайте сюди! - Невідомо як наставники вистрибнули на стіл. - Скоро наш учень відправиться у одну з Великих Пещер де почне збирати свій перший скарб!

Всі притихли, і лиш під стук молотків об келихи всі крикнули:

- Хай Великий Батько почує стук твого молота у вічній темряві землі!

- Будьмо! За молодого цверга!

Ніч продовжувалась до самого ранку, коли ліхтарі знову загорілись білим світлом. Тавр почав вертатись до свого каменю, аби заснути на холодній поверхні. Кинувши речі під "ліжко" він почав дивитись на "небо" де нитки світла почали набирати свою силу.

- Треба буде після походу одружитись, то не діло спати від каменем. Найду собі дівчину, і заживемо. Вона побудує будинок, а я буду забезпечувати її усім чим захоче. - Під такі теплі думки він заснув, очікуючи наступної ночі. Коли Дот намалює на руках руну цеху, коли відправиться у Велику Пещеру на механік-вагоні, побачить перших велетнів.

Скоро мрії почали уступати звичайному бажанню поспати...

<http://tl.rulate.ru/book/9011/169450>